

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 339/2012-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. júla 2012 predbežne prerokoval sťažnosť J. B., K., vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice II v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 138/2011 a jeho uznesením z 20. apríla 2012 a postupom Krajského súdu v Košiciach v konaní vedenom sp. zn. 5 Tos/30/2012 a jeho uznesením z 5. júna 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. B. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 18. júna 2012 doručená sťažnosť J. B. (ďalej len „sťažovateľ“), doplnená podaním doručeným ústavnému súdu 25. júna 2012, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1

Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Košice II (ďalej aj „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 138/2011 a jeho uznesením z 20. apríla 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie okresného súdu“) a postupom Krajského súdu v Košiciach (ďalej aj „krajský súd“) v konaní vedenom sp. zn. 5 Tos/30/2012 a jeho uznesením z 5. júna 2012 (ďalej aj „napadnuté uznesenie krajského súdu“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že proti sťažovateľovi a spol. (ďalej aj „obžalovaní“) je okresným súdom vedené trestné konanie pre trestný čin ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona. Obžalovaní proti zákonnej sudkyňi, ktorej bola vec pridelená, podali na hlavnom pojednávaní konanom 20. apríla 2012 námietku zaujatosti odôvodnenú tým, že im ňou bolo odmietnuté nahliadnutie do trestných spisov vedených Okresnou prokuratúrou Košice II (ďalej aj „okresná prokuratúra“) pod sp. zn. 4 Pv 482/2011 a sp. zn. 1 Pv 380/2011, pripojenie ktorých k ich súdnemu spisu sp. zn. 5 T 138/2011 zároveň požadovali. Zároveň navrhli aj odročenie hlavného pojednávania.

Zákonná sudkyňa rozhodla o podanej námietke uznesením sp. zn. 5 T 138/2011 z 20. apríla 2012 podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku tak, že nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania vedeného proti obžalovaným. Proti tomuto uzneseniu podali obžalovaní v zákonom ustanovenej lehote sťažnosť.

Krajský súd uznesením sp. zn. 5 Tos/30/2012 z 5. júna 2012 sťažnosť obžalovaných zamietol.

Sťažovateľ vyslovuje názor, že krajský súd *«vlastne akosi nepriamo priznal, že v uvedenom súdnom konaní bol porušený zákon, resp. bol porušený procesný postup uvedeného samosudcu v náš neprospech, ktorý sám osebe vlastne dokazuje, že tento sudca má z nejakého dôvodu záujem na tom, aby bez nejakého ďalšieho dokazovania sme boli právoplatne uznaní vinnými zo spáchania skutkov, ktoré sa nám kladú za vinu, ale keďže i napriek tomu tento senát s poukazom na ustanovenie § 32 ods. 6 Trestného poriadku*

nevyklúčil uvedeného samosudcu z vykonávania ďalších úkonov uvedeného trestného konania, resp. neurobil ani iné opatrenie na to, aby v ďalšom priebehu uvedeného trestného konania nebol porušovaný Trestný poriadok, resp. procesný postup a marenie dokazovania súdu v náš neprospech, a tiež aby nám boli sprístupnené uvedené trestné spisy pre potreby prípravy našej obhajoby, teda že tento senát v konečnom dôsledku tak akosi schválil uvedeným samosudcom doterajšie porušovanie procesného postupu súdu a zároveň tak aj akosi podnietil uvedeného samosudcu na ďalšie porušovanie procesného postupu v uvedenom trestnom konaní s tým, že tento samosudca nám ani nesprístupní uvedené trestné spisy pre potreby prípravy našej obhajoby a je vysoko pravdepodobné, že tento samosudca už len preto, že sme si „dovolili“ voči nemu vzniesť námietku zaujatosti bude mariť vykonanie dokazovania v uvedenom konaní najmä čo sa týka aplikácie ustanovenia § 132 ods. 2 Trestného poriadku, t. j. čo sa týka najmä spôsobu vypočúvania svedkov-poškodených a ostatných svedkov na hlavnom pojednávaní, tiež čo sa týka aplikácie ustanovenia § 264 Trestného poriadku, t. j. čo sa týka najmä spôsobu vysvetľovania prípadných rozporov a odchýlok výpovedí svedkov vypovedajúcich na hlavnom pojednávaní oproti ich skorším svedeckým výpovediam z prípravného konania, taktiež čo sa týka aplikácie ustanovenia § 125 ods. 2 Trestného poriadku, t. j. čo sa týka najmä spôsobu vedenia konfrontácií formou tvárou v tvár a pod., alebo vykonanie týchto dôkazov bude z jej strany aj inak marené, teda že v tomto súdnom konaní takto budú vlastne zmarené základné zásady trestného konania citované ustanovením § 2 ods. 9 a ods. 18 Trestného poriadku, a teda že takto, podľa mňa a aj podľa P. B., bude ním zmarený aj samotný predmet Trestného poriadku citovaný ustanovením § 1 Trestného poriadku asi tak, ako sme to už uviedli v našom doplnení zo dňa 22. 5. 2012 našej sťažnosti zo dňa 20. 4. 2012 podanej v zmysle § 185 ods. 1 Trestného poriadku proti uzneseniu Okresného súdu Košice II č. 5 T 138/2011 zo dňa 20. 4. 2012, teda na základe tohto uvedeného, resp. na základe skutočnosti, že tieto orgány v tomto konaní prezentujú akýsi „svojvoľný“ výkon, resp. aplikáciu Trestného poriadku nielen v prípravnom konaní, ale najmä v konaní pred súdom a najmä čo sa týka nášho práva na prípravu obhajoby, čo je podľa nás podmienené najmä tým, že moje ústavné sťažnosti zo dňa 16. 9. 2011 a zo dňa 8. 12. 2011 vedené na tunajšom súde pod č. II. ÚS 451/2011 a pod č. III. ÚS 44/2012, boli odmietnuté pre zjavnú neopodstatnenosť a pre neprípustnosť, teda tento svojvoľný výkon a aplikácia Trestného

poriadku týchto orgánov je hodnotené z mojej a aj z P. B. strany ako protiprávny útok orgánov verejnej moci proti našim subjektívnym právam v tomto období momentálne v konaní pred súdom, teda že tieto orgány konajú akýmsi „neoficiálnym“ spôsobom výkladu jednotlivých ustanovení Trestného poriadku, vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy, Špeciálny súd a vojenské sudy a aj jednotlivých článkov Ústavy SR, ktorý je tiež podmienený ako predpokladáme aj nepísaným zákonom, t. j. niektorou z foriem korupcie, a teda že tento protiprávny útok orgánov verejnej moci spočíva v tom, že tieto orgány svojím rozhodovaním „od brucha“ a odopieraním našich základných práv v uvedenom súdnom konaní, pravda po tomto súdnom konaní predchádzajúcom rozhodovaní „od brucha“ a odopieraním našich základných práv v prípravnom konaní, nám neoprávnene sťažujú naše postavenie pred súdom a najmä čo sa týka procesu prípravy našej obhajoby a teda prakticky aj samotný výkon našej obhajoby pred súdom, teda že tento zásah verejnej moci voči našim právam, ktorý je oficiálnym rozhodnutím, je zameraný voči nám, tento zásah a jeho dôsledky ďalej pretrvávajú a hrozí do budúcnosti aj opakovanie tohto zásahu a domáhanie sa našich práv cestou podania mimoriadnych opravných prostriedkov v zmysle Trestného poriadku by bolo z našej strany len akýmsi „chabým“ pokusom o zjednanie spravodlivosti v uvedenom trestnom konaní vedenom pred súdom.».

Vzhľadom na uvedené skutočnosti v závere sťažnosti sťažovateľ ústavnému súdu navrhol, aby vo veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy, ako aj práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 138/2011 a jeho a uznesením z 20. apríla 2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 30/2012 a jeho uznesením z 5. júna 2012. Sťažovateľ taktiež navrhuje zrušiť napadnuté uznesenie krajského súdu „v plnom rozsahu ako nezákonné a vec vrátiť späť na nové rozhodnutie, ktorým bude cit. uznesenie Okresného súdu Košice II zrušené v plnom rozsahu ako nezákonné s tým, že zároveň samosudca JUDr. B. bude vylúčená ďalšieho vykonávania úkonov uvedeného trestného konania“. Napokon sa sťažovateľ domáha priznania úhrady trov konania a ustanovenia právneho zástupcu v konaní o jeho sťažnosti ústavným súdom.

Sťažovateľ súčasne osobitne požiadal ústavný súd, aby „v konaní o tejto sťažnosti postupoval v zmysle § 55 ods. 2 zák. č. 30/1993 Z. z., teda odložil vykonateľnosť, resp. právoplatnosť uznesenia Okresného súdu Košice II č. 5 T 138/2011 zo dňa 20. 4. 2012, nakoľko toto uznesenie svojou povahou znamená pre mňa a aj pre P. B. nepomerne väčšiu ujmu v uvedenom trestnom konaní“.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ v sťažnosti namieta porušenie svojich základných práv zaručených čl. 46 ods. 1 a čl. 50 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 138/2011 a jeho uznesením z 20. apríla 2012 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Tos 30/2012 a jeho uznesením z 5. júna 2012.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 50 ods. 3 ústavy má obvinený právo, aby mu bol poskytnutý čas a možnosť na prípravu obhajoby a aby sa mohol obhajovať sám alebo prostredníctvom obhajcu.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

Ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre viackrát poukázal na vzťah čl. 6 ods. 1 dohovoru k čl. 46 ods. 1 ústavy. Ústavodarca formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (napr. II. ÚS 71/97, III. ÚS 279/09). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Ústavný súd sa v prvom rade vysporiadal s námietkou porušenia označených základných práv zaručených ústavou a práva zaručeného dohovorom napadnutým uznesením okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu.

Článok 127 ods. 1 ústavy limituje právomoc ústavného súdu vo vzťahu k ostatným orgánom verejnej moci princípom subsidiarity. Podľa neho rozhoduje ústavný súd o individuálnych sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb vo veci namietaného porušenia ich základných práv alebo slobôd v tých prípadoch, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Právomoc ústavného súdu je daná v prípade, ak je vylúčená právomoc všeobecných súdov rozhodovať v konkrétnej veci, a poskytnúť tak ochranu označeným základným právam alebo slobodám sťažovateľa, porušenie ktorých namieta (III. ÚS 181/04).

Sťažovateľ sa ochrany svojich práv vo vzťahu k označenému postupu a napadnutému uzneseniu okresného súdu mohol podľa zákona účinne domáhať (a aj sa domáhal) využitím opravného prostriedku (sťažnosti) podľa § 185 a nasledujúcich Trestného poriadku. V tomto kontexte bol krajský súd ako druhostupňový (sťažnostný) súd povinný poskytnúť ochranu základným právam sťažovateľa, porušenie ktorých namieta v sťažnosti podanej ústavnému súdu. Právomoc ústavného súdu je preto (s ohľadom na znenie čl. 127 ods. 1 ústavy) vo vzťahu k procesnému postupu okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 5 T 138/2011 a jeho uzneseniu z 20. apríla 2012 vylúčená.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa namietaného porušenia v petite označených základných práv sťažovateľa podľa ústavy a práva podľa napadnutým uznesením okresného súdu a postupom predchádzajúcim jeho vydaniu odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V právomoci ústavného súdu zostalo následne posúdenie otázky, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s rozhodnutím o sťažnosti sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu okresného súdu a postupu, ktorý predchádzal jeho vydaniu, sú zlučiteľné s limitmi vyplývajúcimi so sťažovateľom označenými článkami ústavy a dohovoru.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh ústavný súd zistil nasledujúce okolnosti, z ktorých vychádzal pri svojom rozhodovaní:

Proti sťažovateľovi a P. B. je okresným súdom vedené trestné konanie pre trestný čin ublíženia na zdraví formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 156 ods. 1 Trestného zákona. Sťažovateľ a P. B. vzniesli proti zákonnej sudkyni okresného súdu námietku zaujatosti, ktorú v podstate odôvodnili tým, že im neumožnila nahliadnuť do trestných spisov vedených okresnou prokuratúrou pod sp. zn. 4 Pv 482/2011 a sp. zn. 1 Pv 380/2011, pripojenie ktorých k ich súdnemu spisu sp. zn. 5 T 138/2011 zároveň požadovali. Obžalovaní tvrdili, že uvedené trestné spisy obsahujú informácie, ktoré úzko súvisia

so súdnym konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 5 T/138/2011, a keďže im nebolo umožnené do nich nahliadnuť, malo im tým byť znemožnené ich základné právo na prípravu obhajoby, pričom ich návrhu na odročenie hlavného pojednávania nebolo vyhovené. Obžalovaní namietali aj proti tomu, ako zákonná sudkyňa viedla v ich trestnej veci hlavné pojednávanie.

Zákonná sudkyňa o podanej námietke zaujatosti uznesením sp. zn. 5 T 138/2011 z 20. apríla 2012 rozhodla tak, že nie je vylúčená z vykonávania úkonov trestného konania. V uznesení zákonná sudkyňa uviedla, že *„podľa názoru súdu na strane procesnej sudkyne nie je prítomná pochybnosť o jej nezaujatosti pre pomer k prejednávanej veci, ani k osobám, ktorých sa týkajú úkony vykonávané v rámci súdneho konania, vrátane obžalovaných P. B. a J. B., s ktorými nie je v nepriateľskom, ale ani v blízkom priateľskom vzťahu. Obžalovaní boli riadne oboznámení so skutočnosťou, že spis Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 4 Pv 383/2011, ktorý navrhli zabezpečiť ako listinný dôkaz, bol postúpený na Obvodný úrad Košice na prerokovanie priestupku obvineného M. Š. a spis Okresnej prokuratúry Košice II sp. zn. 1 Pv 380/2011 bol na prokuratúre ukončený podaním návrhu na schválenie dohody o vine a treste, ktorú Okresný súd Košice II v trestnej veci obvinenej P. Š. vednej pod sp. zn. 3 T 99/29011 rozsudkom schválil.*

Ak by sa samosudkyňa cítila byť zaujatá z akéhokoľvek dôvodu podľa vyššie citovaného zákonného ustanovenia, sama by svoju zaujatosť oznámila a predložila vec na rozhodnutie o jej vylúčení z prerokovania a rozhodovania vo veci. Pri vykonávaní úkonov trestného konania postupuje samosudkyňa tak, aby bol naplnený účel trestného konania, za súčasného zachovania a rešpektovania dôstojnosti, základných práv a slobôd zúčastnených osôb. Súd sa teda nestotožňuje s názorom obžalovaných a pretože absentujú dôvody vylúčenia, rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.“

O sťažnosti podanej proti napadnutému uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením č. k. 5 Tos/30/2012-212 z 5. júna 2012, ktorým sťažnosť obžalovaných zamietol v zmysle ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku ako nedôvodnú.

Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať skutkové a právne závery všeobecných súdov, ku ktorým dospeli pri interpretácii a aplikácii zákonov a ktoré sa stali základom na ich rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (podobne aj II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 231/04).

Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvozené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne a z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (podobne aj I. ÚS 13/00, I. ÚS 20/03, IV. ÚS 43/04).

Podľa § 31 ods. 1 Trestného poriadku z vykonávania úkonov trestného konania je vylúčený sudca alebo prísediaci sudca, prokurátor, policajt, probačný a mediačný úradník, vyšší súdny úradník, súdny tajomník a zapisovateľ, u ktorého možno mať pochybnosť o nezáujatosti pre jeho pomer k prerokúvanej veci alebo k osobám, ktorých sa úkon priamo týka, k obhajcovi, zákonnému zástupcovi, splnomocnencom alebo pre pomer k inému orgánu činnému v tomto konaní.

Podľa § 32 ods. 2 Trestného poriadku ak z dôvodov uvedených v § 31 oznámi svoju zaujatosť zapisovateľ alebo vznesie námietku jeho zaujatosti strana, o vylúčení rozhodne orgán, ktorý ho na spísanie zápisnice o úkone pribral, v konaní pred súdom predseda senátu.

Podľa § 32 ods. 3 Trestného poriadku o vylúčení z dôvodov uvedených v § 31 na základe námietky vznesenej niektorou zo strán v iných prípadoch ako podľa odseku 2 rozhoduje orgán, ktorého sa tieto dôvody týkajú.

Krajský súd v odôvodnení svojho zamietajúceho uznesenia č. k. 5 Tos/30/2012-212 z 5. júna 2012 poukázal na znenie § 31 ods. 1 Trestného poriadku, ktoré taxatívne vymedzuje dôvody opodstatňujúce pochybnosti o nezáujatosti sudcu a ostatných subjektov

činných v trestnom konaní, existencia ktorých smeruje k vylúčeniu označených subjektov z vykonávania úkonov trestného konania. V nadväznosti na to krajský súd zdôraznil, že aplikácia citovaného ustanovenia Trestného poriadku prichádza do úvahy len vtedy, ak je existencia pomeru vzbudzujúceho pochybnosť o nezaujatosti úradnej osoby pre jej pomer k veci, osobám, ktorých sa úkon dotýka, prípadne k ich zástupcom, splnomocnencom a obhajcom jednoznačne (bez akýchkoľvek pochybností) preukázaná a že pre takýto záver nepostačuje „*len subjektívny, bližšie neodôvodnený a nekonkretizovaný dôvod uvedený obžalovaným*“.

Krajský súd ďalej považoval za potrebné uviesť, že ak je dôvodom námietky len procesný postup súdu v konaní, o námietke zaujatosti strany sa nekoná (§ 32 ods. 6 Trestného poriadku).

V odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu sa ďalej uvádza, že „*Obžalovaní P. B. a J. B. námietku zaujatosti zákonnej sudkyne Okresného súdu Košice II JUDr. D. B. odôvodňovali práve procesným postupom súdu v konaní odopretie sprístupnenia k nahliadnutiu do nimi požadovaných spisov*).

V podanej sťažnosti obžalovaní ako dôvod na vylúčenie zákonnej sudkyne uviedli aj obavu, že menovanou bude marené vykonávanie dôkazov a tým budú zmarené aj základné zásady trestného konania uvedené v § 2 ods. 9 a ods. 18 Tr. por., ako aj samotný predmet trestného poriadku. Táto argumentácia obžalovaných P. B. a J. B. je však neudržateľná, nakoľko obžalovaní neuviedli žiadne konkrétne skutočnosti, ani dôkazy, ktoré by potvrdzovali obavu z nedostatku nezávislosti a nestrannosti sudkyne Okresného súdu Košice II JUDr. D. B. v posudzovanej trestnej veci. Krajský súd poukazuje na tú skutočnosť, že vyššie uvedená vyslovená obava obžalovanými P. B. a J. B. v nimi podanej sťažnosti má len charakter všeobecného a ničím nepodloženého tvrdenia.“

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že základné právo na prerokovanie veci nestranným súdom podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je v trestnom konaní garantované prostredníctvom inštitútu vylúčenia sudcu z ďalšieho prerokovania veci pre jeho zaujatosť v zmysle § 31 a § 32 Trestného poriadku. Obsahom základného práva na prerokovanie veci

nestranným súdom nie je však povinnosť sudcu vyhovieť návrhu oprávnených osôb a vylúčiť sa z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť. Obsahom základného práva na prerokovanie veci nestranným súdom je len povinnosť súdu prerokovať každý návrh oprávnenej osoby na vylúčenie sudcu z ďalšieho prerokovania a rozhodovania veci pre zaujatosť a rozhodnúť o ňom (obdobne napr. I. ÚS 27/98, II. ÚS 121/03).

Krajský súd vo svojom rozhodnutí podrobne vyložil dotknutú právnu úpravu, teda príslušné ustanovenia § 31 a § 32 Trestného poriadku. Náležite vysvetlil otázku kvality opodstatnených dôvodov zakladajúcich pochybnosť o nezaujatosti úradnej osoby smerujúcich k jej vylúčeniu z úkonov trestného konania. V nadväznosti na to sa krajský súd vyjadril ku konkrétnej námietke sťažovateľa a posúdil ju v kontexte predostretej interpretácie ako neopodstatnenú.

Na základe všetkých čiastkových argumentov krajský súd po splnení prieskumnej povinnosti nezistil existenciu takých konkrétnych skutočností, z ktorých by bolo možné vyvodiť záver o zaujatosti samosudkyne okresného súdu JUDr. D. B. v predmetnej veci a na základe ktorých by bolo potrebné uvedenú samosudkyňu vylúčiť z vykonávania úkonov trestného konania v trestnej veci obžalovaných.

Krajský súd na základe podrobného a logického odôvodnenia vyvodil teda skutkový záver (ktorého vyvodenie bolo v jeho výlučnej právomoci) o nedostatku relevantných skutkových okolností spochybňujúcich nestrannosť dotknutej zákonnej sudkyne a na to nadväzujúci právny záver o správnosti napadnutého uznesenia okresného súdu.

Vychádzajúc zo zistených okolností a opierajúc sa o citované ustanovenia relevantnej právnej úpravy ústavný súd konštatuje, že v odôvodnení namietaného uznesenia sa krajský súd vysporiadal s námietkami sťažovateľa v dostatočnej miere, v súlade s podstatou a účelom príslušnej právnej úpravy (§ 31 a § 32 Trestného poriadku) takým spôsobom, že vyvodené právne závery korešpondujú so skutkovými zisteniami, a preto ich nemožno

kvalifikovať ako arbitrárne a porušujúce základné práva sťažovateľa garantované ústavou a práva zaručené dohovorom.

Ak preskúmanie namietaného postupu, resp. rozhodnutia všeobecného súdu v rámci predbežného prerokovania vôbec nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo treba preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie, ústavný súd považuje takúto sťažnosť za zjavne neopodstatnenú (I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, II. ÚS 104/04).

Vychádzajúc z uvedených skutočností posúdil ústavný súd sťažnosť v časti týkajúcej sa námietky porušenia označených práv zaručených ústavou a dohovorom vo vzťahu k uzneseniu krajského súdu č. k. 5 Tos/30/2012-212 z 5. júna 2012 ako zjavne neopodstatnenú a odmietol ju z toho dôvodu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

S poukazom na všetky uvedené závery rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, teda o odmietnutí sťažnosti, a ďalšími súvisiacimi návrhmi prezentovanými v sťažnosti sa z tohto dôvodu ďalej nezaoberal.

V závere ústavný súd dodáva, že podanie sťažovateľa (spísané bez participácie advokáta) doručené ústavnému súdu 18. júna 2012 a doplnené podaním doručeným ústavnému súdu 25. júna 2012 obsahovalo aj skutočnosti súvisiace s meritom trestného stíhania vykonávaného pred okresným súdom, nijako sa však netýkalo kontextu sťažnosti, ktorá bola predmetom konania pred ústavným súdom, preto sa ani týmito skutočnosťami ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. júla 2012